

LBRIS

We know
books

CALLIE HART BRIM STONE

Traducere din limba engleză de
MONICA GRECU

NEMIRA

CUPRINS

<i>Prolog</i>	
<i>KINGFISHER</i>	13
1. DINȚII IADULUI	
<i>SAERIS</i>	31
2. SALA LACRIMILOR	
<i>SAERIS</i>	43
3. DOZA	
<i>KINGFISHER</i>	55
4. 114	
<i>KINGFISHER</i>	69
5. MORTĂCIUNI	
<i>SAERIS</i>	80
6. TITLURI	
<i>SAERIS</i>	90
7. ACASĂ	
<i>SAERIS</i>	105
8. ÎMPACĂ-TE CU TINE ÎNSUȚI	
<i>KINGFISHER</i>	124
9. ASCUNSĂ	
<i>SAERIS</i>	131
10. PUTREGAI	
<i>SAERIS</i>	138
11. PARADISUL NEBUNILOR	
<i>SAERIS</i>	149
12. TAL	
<i>SAERIS</i>	164
13. ORAȘUL DE ARGINT	
<i>KINGFISHER</i>	173
14. SÂNGE ÎN LAPTE	
<i>SAERIS</i>	189

15. VORATH	
<i>KINGFISHER</i>	204
16. SÂNGELE	
SAERIS	213
17. UȘA ÎNTUNECATĂ	
<i>KINGFISHER</i>	219
18. FRATELE	
SAERIS	238
19. O SĂ SUPRAVIETUIESC	
<i>KINGFISHER</i>	248
20. VÂNĂTORUL	
SAERIS	259
21. DAIANTHUS	
<i>KINGFISHER</i>	280
22. CITITORUL ÎN STELE	
SAERIS	286
23. GREȘEALA TA	
<i>KINGFISHER</i>	301
24. TRIA PRIMA	
SAERIS	317
25. TEMELII	
<i>KINGFISHER</i>	329
26. LA FINAL	
SAERIS	340
27. CE-I FĂCUT E BUN FĂCUT	
<i>KINGFISHER</i>	346
28. SENEȘAL	
SAERIS	351
29. TOATE COMORILE UNIVERSULUI	
SAERIS	366
30. LESA	
SAERIS	381
31. ABURI ȘI FUM	
<i>KINGFISHER</i>	398
32. CHESTIA CU ÎNCLINAȚIA	
SAERIS	411
33. NU REGRET NIMIC	
<i>KINGFISHER</i>	427

34. TE ÎNȘELI FOARTE TARE	
SAERIS	429
35. BRIMSTONE	
<i>KINGFISHER</i>	441
36. MĂCAR DE-AȘ PUTEA	
SAERIS	450
37. TREI MINUTE	
<i>KINGFISHER</i>	463
38. URMAȘA NIMĂNUI	
<i>KINGFISHER</i>	473
39. PĂZITORUL SECRETELOR	
SAERIS	490
40. JUDECATA	
SAERIS	503
41. PROCESEZ INFORMAȚIA	
SAERIS	518
42. ZORI NEGRI	
SAERIS	531
43. PETE ÎNTUNECATE	
<i>KINGFISHER</i>	542
44. INISHTAR	
SAERIS	557
45. MÂNTUIRE	
SAERIS	574
46. RUPTURĂ	
SAERIS	589
47. DOAR DACĂ...	
SAERIS	604
48. NEBUNIE	
<i>KINGFISHER (Khydan Graystar Finvarra)</i>	619
49. CÂND AVEM CEA MAI MARE NEVOIE DE ELE	
SAERIS	627
50. CAVALERUL	
SAERIS	637
51. EVIDENT...	
<i>KHYDAN GRAYSTAR FINVARRA</i>	648
52. PROMISIUNI ȘI SPERANȚĂ	
SAERIS	649

LOCURI

Zilvaren – Zil-va-ren

Yvelia – I-ve-li-a

Cahlis – Ca-liș

Sanasroth – Sa-naz-rot

Gilarian – Gi-le-ri-en

Lissian – Li-si-en

Ammontraieith – A-mon-trei-et

Omnamerrin – Om-na-me-rin

PROLOG

KINGFISHER

Un lup e o creatură versatilă.

Adaptabilă.

Când face parte dintr-o haită, face parte din ceva mai important decât el însuși. Are un rol de jucat și un loc în ordinea lucrurilor. Haita e un loc sigur.

Dar lupul poate supraviețui și de unul singur.

În pădure, la miezul nopții, înconjurat de prădători din toate părțile, lupul poate să alunece ca o umbră printre copaci. Poate să-și găsească refugiul în colțuri întunecate, pândindu-și prada.

Poate să-și aștepte inamicii și să-i muște la rândul lui când aceștia atacă...

Mai ales când are în mâini o sabie divină.

Eram pregătit când vampirul s-a năpustit asupra mea. Mă urmărise ca o nălucă prin coridoarele răsunătoare din Ammontraieith de când părăsisem camerele lui Saeris. L-am simțit acolo, afară, fierbând de nerăbdare. Așteptând.

Nu era nevoie de mare îndemânare să-ți dai seama ce simt cei vii. Erau cei care petrecuseră secole la rând desăvârșindu-și abilitățile de a-și stăpâni trăirile. Atunci când te numărai printre Fae, se cuvenea să te asiguri că gândurile și sentimentele tale rămâneau ascunse. Însă oricât de bine se pricepea o persoană la a-și ascunde sentimentele, corpul o trăda întotdeauna în cele din urmă. Era inevitabil.

Emoțiile i se impregnau în sânge.

Durerea.

Dorința.

Fiecare emana propria energie. O vibrație, dacă vrei. În aceeași notă, fiecare avea propriul miros. Fae își trădau dispoziția prin semnale subtile, indiferent de cât de buni ar fi fost la mascarea emoțiilor.

Mirosurile ființelor umane puteau fi copleșitoare uneori. Oamenii *nu* se pricepeau să-și stăpânească sentimentele. Simțeau totul în văzul lumii, nepoliticos, fără conștiința modului în care reacțiile lor i-ar fi putut afecta pe cei cu simțuri mai fine.

Cu morții era altă poveste. Fără o inimă care să bată, sângele din venele lor era ca un nămol negru și steril. Singurul moment în care un membru al Curții din Sanasroth emana vreun miros era după ce se hrănea, când scânteia vieții care mai rămăsese în sângele victimei încă răsună de emoțiile pe care le simțise *aceasta* în timp ce murea. Ca o adiere ușoară de parfum ce zăbovește în aer după o îmbrățișare.

Cu o oră în urmă, pe când stăteam lângă partenera mea, mi se umpluse capul de mirosul proaspăt de ploaie abia trecută, iar eu ascultam cadența vocii ei în timp ce-l bombardam pe Tal cu întrebări despre Curtea de Sânge. De când se trezise, fusese implacabilă în demersul ei, încercând să înțeleagă, să se pregătească, să fie gata pentru ceea ce urma să vină. Planul nostru avea o fundație solidă, iar Saeris a înțeles rolul pe care trebuia să-l joace în îndeplinirea lui... însă avea emoții. Având în vedere că în urmă cu doar câteva zile încă era o ființă umană, se pricepea deja mult mai bine la reprimarea sentimentelor decât înainte, dar nasul meu era mai ascuțit decât al multora. I-am simțit ezitarea. Mirosea ca o piatră încinsă stropită de ploaie.

Inhalam cu nesaț mirosul ei, înecându-mă în el, când l-am detectat pe *celălalt*.

Vampirul trebuie să se fi hrănit cu o cantitate enormă de sânge înainte să-și fi reluat locul în ascunzătoare, ghemuit în întuneric, în afara camerelor lui Saeris.

M-am scuzat, am ieșit pe hol și am plecat să caut putregaiul.

Doă etaje mai jos, îndreptându-mă spre măruntaiele Palatului Negru, l-am găsit cu vârful sabiei.

Era frumos. Avea un chip care ar fi trecut drept obișnuit pe când era în viață și genul de piele care ar fi putut în cele din urmă să devină ternă și lăsată. Dar prin moarte, fusese conservată. Perfectă. Pomeți înalți. Un nas nobil, acvilin. Ochii lui probabil că fuseseră albaștri odată, dar acum străluceau ca niște opale fantomatice. Buzele i s-au tras înapoi, expunând caninii albi și necruțători. Gura i s-a rotunjit într-un oval surprins înainte să poată scoate vreun sunet. S-a uitat în jos, uimit s-o găsească pe Nimerelle îngropată până la plăsele în pieptul lui.

— Ai... stricat catifeaua, a cârâit el.

Era adevărat; lama sabiei divine făcuse o gaură lungă de opt centimetri în vesta lui neagră de catifea. Am ridicat din umeri în loc de scuze.

— Enervantele consecințe ale uciderii, am spus suspinând. Adesea nici hainele adversarului nu scapă cu bine. Dar tu știi deja totul despre asta, nu-i așa?

O floare a morții a răsărit pe pieptul cămășii lui, neagră ca cerneala. Nemernicul a avut tupeul să pară jignit când s-a uitat la mine.

— Cunosc bine... această problemă, da, a răspuns el răgușit.

— Nu va mai trebui să-ți faci griji în privința asta, i-am spus.

Ștusem, chiar înainte să se strecoare spre mine dintre umbre, că nu căutase să lupte. Cum restul Palatului Negru încă dormea, nici măcar n-ar fi trebuit să fie treaz. Acest vampir, în hainele lui elegante, cu burta plină de sânge nevinovat, căuta ceva ce nu merita. Ceva ce doar *eu* puteam să-i ofer.

S-a zbatut, căutându-și echilibrul, încercând să se țină de mine, dar mâinile lui se transformau deja în cenușă. Când a vorbit, cuvintele lui erau uscate precum o pală de vânt din deșert.

— Îmi pare rău. N-am mai putut... să suport...

Soarele?

Focul?

Focul nu era atât de ușor de găsit în acest loc. Un vampir ar fi ars ca o grămadă de vreascuri uscate dacă ar fi întâlnit vreo flăcără. În vetrele din Ammontraieith ardea lumina caldă a amurgului¹. La fel și în torțele de pe pereți. Nemernicul așa jalnic probabil că n-ar fi putut găsi nici măcar un chibrit pe aici. Și cine ar fi vrut o astfel de moarte, oricum?

¹ În engleză, *Evenlight* (n.red.).

Nu era calea ușoară de a pleca pe lumea cealaltă. Atât de dureroasă. Atât de dramatică.

Cenușa era mai bună.

Era un gest de milă.

— M-ai salvat de ceea ce... am... devenit, a șuierat el.

În ochii lui se citea recunoștința. Ușurarea.

M-am aplecat în timp ce se usca, asigurându-mă că aude fiecare cuvânt, în timp ce se cufunda în ultima lui moarte.

— N-o fac pentru tine. O fac pentru cei din care te-ai hrănit. Bucură-te de iad, căpușă.

Orice speranță de salvare pe care crezuse că ar putea-o găsi la mine s-a estompat din ochii lui.

— Ei o să... o s-o *distrugă*, știi? A fost deja... prorocit. Această curte se va... prăbuși... cu ea înăuntru.

Buzele i s-au răsucit, fie într-un rânjel de ușurare, fie într-o strâmbătură disprețuitoare, nu mi-am dat seama prea bine.

— Saeris e în siguranță, am pufnit eu. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic rău.

Dar vampirul s-a mulțumit doar să râdă. Hohote răgușite și horcăieli de râs. Bărbia i s-a transformat în cenușă. Obrajii i-au urmat. Vocea i s-a fisurat și s-a crăpat când i s-a dus și gâtul. Când caninii i s-au desprins din craniu și i-au căzut din gură, nu mai râdea.

Vampirul s-a prăbușit, nemaifiind vampir de-acum. Dinții lui au lovit podeaua – *cling, cling!* – și au ricoșat pe scările care duceau mai adânc în măruntaiele palatului.

Cling...

Cling...

Cling...

Palatul Negru era imens. Pierdusem socoteala vampirilor de rang înalt pe care îi eliminasem de când eram aici. La început, cel puțin unul sau doi dintre copiii lui Malcolm mă pândeau pe fiecare coridor întunecat de obsidian, atras de căldura sângelui meu. Cu toate acestea, membrii Curtii de Sânge își dăduseră seama curând că nu se puteau măsura cu sabia divină sau cu cel care o mânua. Dormeau acum, dar curând aveau să se trezească. Și apoi aveau să se *ascundă*, dacă știau ce era mai bine pentru ei.

— Aha! Aici... erai!

Silueta cu păr arămiu era în picioare la baza scărilor, gâfâind și cu răsufllarea tăiată. S-a uitat în jos, ridicând o sprânceană la vederea dinților care se opriseră la picioarele lui, deși nu i-a menționat. Și-a îndreptat atenția spre mine.

— Trebuie... să vii. Repede.

— Ce cauți afară din camerele tale, Carrion?

Sunetul se propaga ciudat aici. Aerul era dens. Rezona pe un ton abia perceptibil care îmi zumzăia pe piele. Cuvintele mele erau ciuntite, dar s-au auzit destul de bine ca să ajungă la contrabandist. A scos un oftat exasperat, alergând pe trepte, dar eu mă îndepărtam deja înăpoi pe unde venisem.

— Mi-ar... plăcea *la nebunie* să fiu la adăpost în camerele mele acum, dar... se lasă seara. Palatul se trezește.

— Exact.

— Nu vrei să te *oprești* puțin? Ascultă. Mă uitam pe... fereastra mea, și... am văzut ceva...

— Se numește apus, Swift. Dacă vrei să mai apuci câteva în viață, pot să te duc înapoi la Cahlish. Poți aprecia și răsăritul, și apusul de acolo.

Speranța moare ultima. Mă oferisem în mod repetat să-l îndepărtez pe contrabandist de Ammontraïeth – de Irrin, de asemenea – dar tipul ăsta devenea din ce în ce mai încăpățânat.

— O ofertă tentantă, dar sunt bine aici, mulțumesc.

Alergase pe trepte să mă ajungă și era acum pe urmele mele, ținând pasul.

— Îndrăznesc să întreb încă o dată, *de ce* insiști să rămâi prin Ammontraïeth ca o miasmă de care nu mai scapi? m-am răstit la el. Locul ăsta e un coșmar.

Carrion a răspuns distrat.

— Ei, știi tu. Am motivele mele.

Și putea să aibă ce motive voia, atât timp cât niciunul dintre ele nu implica să nutrească vreun fel de speranță că Saeris urma să-și mărturisască iubirea nemuritoare pentru el. *Asta* n-avea să se întâmple.

— Fisher, pe toți zeii! Mergi mai încet, la dracu'! E important!

Am pufnit chinuit, întorcându-mă să-l înfrunt.

— Este *într-adevăr* important sau doar așa *crezi* tu că e?

IRIS | Welcome to books
Carrion credea că tot felul de lucruri ridicole aveau importanță când de fapt nu aveau.

Sprâncenele i s-au ridicat în timp ce se încrunta la mine.

— Nu știu. Consideri fericirea partenerei tale importantă?

L-am privit nervos.

— Vorbește. Repede.

A dat din cap.

— Avem nevoie... de o fereastră.

Când lumina soarelui putea ucide, o fereastră putea fi o condamnare la moarte; nu erau la tot pasul. Am găsit una cu un etaj mai sus, o fereastră pătrată cu latura de treizeci de centimetri, cu sticla afumată pentru a ține la depărtare o parte din razele soarelui.

Vederea pe care o oferea putea fi cu ușurință prea îngustă pentru a afișa sursa îngrijorării lui Swift, dar din fericire nu a fost cazul. Am scrutat mica porțiune vizibilă, căutând pământul pârjolit care se întindea între Ammontraieith și râu, negăsind...

O, zei!

— Am crezut că era o pată de zăpadă la început, a spus Swift.

Inima mi s-a oprit.

— Apoi am văzut că se mișca. Alerga. Repede, a spus Carrion gâfâit.

Am luat-o la fugă ca un nebun, trecând pe lângă Carrion, zburând pe scări. Mi-a urmat exemplul.

— Te-am găsit cât de repede am putut! Nu știam dacă... să-i spun ei, sau...

— Taci și aleargă!

— Ce... Ce faci? a gâfâit el.

— Ce *ți se pare* că fac? am mârâit. Salvez nenorocita aia de vulpe!

Îl lăsasem în Cahlish.

Nu în Irrin.

În Cahlish. *De partea cealaltă a muntelui.*

Lanțul muntos Omnamerrin era unul dintre cele mai perfide și mai mortale din toată Yvelia. Pantele lui erau abrupte și aproape imposibil de urcat pentru un membru al Fae. Nu auzisem decât despre o mână de războinici care urcaseră până pe vârful lui zimțat și supraviețuiseră ca să-și spună povestea. Onyx se născuse din zăpadă și gheață, dar nici el

nu ar fi trebuit să supraviețuiască traversării. Erau avalanșe. L-ar fi îngropat, iar și iar. Ar fi trebuit să sape ca să iasă la suprafață. Nu avea mâncare. Nici vreun adăpost care să-l ferească de vântul tăios.

Părăsise siguranța oferită de Cahlish. *Pentru ea.*

Urcase muntele. *Pentru ea.*

Se furișase prin Irrin și traversase râul. *Pentru ea.*

Și acum era urmărit peste câmpurile moarte din Sanasroth de o hoardă de mâncători. Trebuie să fi fost obosit și gata să renunțe, dar încă înainta. *Pentru ea.*

Și nu aveam de gând să las acea vulpiță să moară.

Am alergat prin palat și în jos, prin Roțile Dințate, așezarea cu mai multe niveluri care fusese construită de-a lungul anilor în jurul palatului. Străzile pavate erau goale momentan, dar nu aveau să rămână așa pentru mult timp.

Bill.

Trebuia să ajung la *Bill*.

Caii urau acest loc. Nu puteau fi ținuți în grajduri. Vampirii de rang înalt își țineau animalele moarte acolo, și un mâncător flămând ar fi dărâmat un perete cu mâinile goale ca să ajungă la carnea caldă de cal. Bill, Aida și alte două iepe castanii fuseseră adăpostiți într-o clădire auxiliară la aproape o sută cincizeci de metri depărtare de curtea principală, chiar dincolo de zidul înalt care împrejmuia nivelul inferior al Roților Dințate. Aproape am smuls din balamale ușa metalică a anexei pentru a ajunge la calul meu.

Nu m-am obosit cu frâul sau căpăstrul. Am sărit pe spatele gol al lui Bill și i-am dat pinteni să iasă din boxă. Prietenul meu loial nu avea nevoie să i se spună un lucru de două ori. Carrion nici măcar nu ajunsese în curtea de peste drum când am venit galopând prin ușile deschise.

— Întoarce-te înapoi! am răcnit.

— *Nu!*

— O, zei și afurișiți de păcătoși!

Am injurat în limba Fae veche în timp ce galopam pe lângă el, întinzând brațul drept. Idiotul mi-a prins antebrațul și a sărit pe spinarea lui Bill, în spatele meu.

— Nu mă întrebi de unde am învățat să fac asta? a strigat el.

— Nu, am pufnit eu.

— Mi-a arătat Lorreth!
 Dacă voia felicitări, avea de așteptat. Între noi și vulpe se întindea un kilometru și jumătate de șisturi sfărâmitate și cenușă care ne-ar fi ajuns până la glezne. În mod normal, caii trebuiau să-și aleagă cu grijă calea peste pământul instabil, mort, dar nu era timp pentru asta acum. Bill a pufnit și a suflat, atacând mâncătorii care veneau; nici măcar n-a tresărit.

— Așa. Continuă, am șoptit printre dinți. Mulțumesc. *Mulțumesc.*

Ar fi trebuit să-l oblig pe Carrion să rămână în urmă. Erau mai mulți mâncători care alergau după vulpe decât îmi dădusem seama la început. Douăzeci? Treizeci? Mai mulți decât puteam înfrunta de această parte a râului Darn, fără magia mea. Și tipul de lângă mine era un contrabandist, nu un războinic călit în bătălii. Și totuși, soarele coborâse sub linia orizontului. Iar dacă lumina era destul de slabă pentru mâncători, atunci n-avea să treacă mult până când vampirii de rang înalt din Sanasroth aveau și ei să se trezească. Fără o escortă care să-l ducă înapoi în palat, imbecilul ar fi fost mort în câteva secunde...

Câștigam teren. Dar la fel și mâncătorii.

Erau mereu flămânzi, și probabil trecuse o eternitate de când îndrăz-nise vreo creatură vie să traverseze pământurile astea. Soldații fără minte din Sanasroth nu puteau să lase această ocazie să le scape pentru nimic în lume.

Îl vedeam pe Onyx cum trebuie acum.

Urechile cu vârfuri negre îi erau lipite de cap în timp ce alerga ca să-și salveze viața. S-a lansat de pe o stâncă, zburând prin aer, o dungă albă prin întunericul care creștea, și apoi labele i-au ajuns înapoi pe pământul solid, lăsând în urmă un nor de cenușă.

— Haide, am șuiertat. Haide. *Fugi.*

Mai puțin de un kilometru jumătate acum. Distanța dintre noi se micșora... dar la fel și distanța dintre mâncători și vulpe. Îmi dădeam seama că era obosit. Limba îi atârna din gură, agitându-se ca un steag. I se vedea albul ochilor. Mica vulpe era terorizată.

Nu l-am observat pe Carrion, care se agățase de spatele armurii mele. Fără șa de care să se prindă, chiar nu avea altă alegere. Mi-am reprimat o înjurătură enervată, aplecându-mă înainte, îndemnându-l pe Bill. Mergea mai repede, mai repede, fără să șovăie. Fără să-și piardă ritmul.

— Aproape am ajuns! a țipat Carrion.

Am scrâșnit din dinți atât de tare, încât maxilarul mi-a trosnit.

— Ține-te!

Nicio șansă să ne oprim. Dacă ne-am fi oprit, am fi murit. Am apucat un pumn de păr din coama lui Bill și m-am rugat zeilor pe care îi uram pentru a doua oară în mai puțin de o săptămână.

Salvați vulpea. Salvați-l pe Bill.

Salvați vulpea. Salvați-l pe Bill.

Vă rog...

Spume albe au apărut la gurile mâncătorilor. Lătratul lor fără minte a umplut aerul în timp ce ne apropiam, din ce în ce mai mult.

Salvați vulpea. Salvați-l pe Bill.

Erau chiar deasupra lui Onyx acum. La un fir de păr distanță de el. Cel mai rapid dintre ei, un bărbat cu o cămașă murdară, ruptă, s-a aruncat înainte, întinzând mâna după premiul lui. Bill s-a tras înapoi, ridicându-se în două picioare, nechezând de groază. Copitele lui au alunecat pe obsidian în timp ce încerca disperat să se îndepărteze de amenințarea care se apropia. Ghearele zimțate ale mâncătorului au zgâriat blana vulpei și animalul a sărit...

Carrion l-a prins.

...Și apoi a căzut imediat de pe Bill, alunecând pe spate.

O, zei și *afurisiți* de martiri!

— *În picioare, Swift!* am răcnit.

Prințul cu păr arămiu l-a strâns pe Onyx, străduindu-se să se ridice. S-a mișcat repede, dar n-avea să fie suficient de repede. L-am întors pe Bill, strunindu-l într-un cerc strâns, îndreptându-l spre mâncători și am sărit de pe el.

— Ușurel, prietene. Hopa, așteaptă, i-am șoptit.

Apoi am scos-o pe Nimerelle și a început măcelul. Sabia divină sângera fum negru în timp ce secera prin aer. Pe unde o mânuiam, carnea necrozată și osul fragil se fărâmițau ca hârtia udă.

— *Scoate arma aia, Swift!* am țipat peste umăr.

Carrion era în picioare. Avea în mâini sabia lui divină, Simon. Onyx fugise din brațele lui și se ascundea după picioarele lui Bill acum, ceea ce nu-mi ajuta prea mult calul să calmeze. Bill a stat aproape, totuși, tropotind și suflând, cu ochii rostogolindu-i-se în cap – speriat, dar dor-nic să asculte. Valul de mâncători avea să ne atace în orice secundă.

— Taie-le capetele, am strigat. N-o da de gard de data asta, Carrion!

— Nici gând!

Era pe poziții lângă mine, gata de atac, și am fost lovit de o scânteie de surpriză. Jocul de picioare era acolo. Aproape. Și când mâncătorii hămesți au năvălit asupra noastră, nu a murit imediat. *Șocant.*

Argintul și oțelul Fae au vuit prin aer, tăindu-i pe nenorociți. I-am prins pe cei mai mulți. Puținii care m-au evitat și l-au vizat pe Carrion au căzut și ei la pământ. Majoritatea încă avea capetele pe umeri și încă încercau să-l omoare pe contrabandist, dar cel puțin i-a pus jos. În spatele nostru, Onyx a scos un țipăt terorizat...

Șapte mâncători.

Opt...

Cei trei pe care îi doborâse Carrion i s-au alăturat celui de-al patrulea.

O sută douăzeci de metri mai erau între noi și următorul val de mâncători. L-am apucat pe Carrion de ceafă și l-am împins înapoi spre Bill. Fuseserăm norocoși până acum, dar nu aveam să ne păstrăm norocul pentru totdeauna. L-am luat pe Onyx și am sărit pe spinarea lui Bill, trăgându-l pe Swift în spatele meu.

Ammontraíeth se înălța în față ca un pumn strâns cu turnuri în loc de încheieturi, care părea că lovește în sus prin ceață. Nu un palat, ci o *fortăreață*.

Am apucat coama lui Bill, trimițând o ultimă rugăciune zeilor, și am călărit ca vântul.

Până să ajungem la Roțile Dințate, iadul era treaz și scrășnea din dinți. Creaturile de rang înalt și inferior deopotrivă se uitau peste zidurile de obsidian care păzeau micul oraș de la poalele Ammontraíethului, ochii lor erau monștruoși, plini de judecată și de foame în timp ce Bill se târa împotriva voinței lui înapoi spre clădirea auxiliară. Lorreth era acolo așteptându-ne, cu brațele încrucișate peste piept, cu încruntarea săpată adânc pe chip.

— Jur pe toți zeii. Ieși din cameră și spui că te întorci imediat. Și pe urmă, tam-nisam, te văd galopând peste câmpurile moarte, atacându-i din plin pe morții vii!

Carrion a gemut în timp ce aluneca de pe spinarea lui Bill.

— Și tu? Ți-ai ieșit din mințile alea blestemate? a șuiert Lorreth.

S-a holbat la contrabandist de parcă putea să *vadă* prostia pe mutra lui.

— Nu te lua de mine. Am omorât doar patru mâncători și i-am salvat viața lui Fisher.

Și-a folosit obișnuitul ton nepăsător, dar se auzea o notă de teamă în vocea lui. Întâlnirea noastră cu moartea avusese efectul potrivit asupra lui, după câte se părea.

Aveam de gând să-l omor.

— Cel mult i-ai schilodit, am pufnit eu. Și în ziua în care o să mă salvezi tu pe mine pe un câmp de luptă, îmi pun o rochie și dansez o nenorocită de horă.

Putea să ne omoare pe *amândoi* urmându-mă aici jos. Putea să cadă. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu el, atunci ce-ar fi fost? Saeris ar fi fost supărată pe mine.

Dar...

Onyx a scâncit.

Tremura la pieptul meu, făcut ghem, cu ochii negri încă sticloși de frică. Blana îi era murdară. Sângele îi pătase blana pe piciorul drept din spate. A scheunat când mi-am trecut mâinile peste rană.

Aveam timp să țip la Carrion Swift mai târziu.

— Haide, am spus. Să intrăm înainte ca nenorociții ăștia să se decidă să muște din noi.

M-am uitat la prietenul meu.

— Ai reușit cumva să-l găsești? am întrebat încet.

Nările lui Lorreth s-au lărgit, un mușchi tresărind pe obrazul lui.

— Nu. Am căutat peste tot. Dacă Foley e pe aici, atunci n-aș putea să-ți spun unde.

Din păcate. Aveam nevoie de Foley. Am oftat, înghițindu-mi dezamăgirea.

— În regulă. Ei bine, continuă să cauți. Am o presimțire că nu ar trebui să renunțăm încă.

— Cine e Foley? a întrebat Carrion.

Lorreth a deschis gura, aproape să-i răspundă, dar apoi a ezitat, uitându-se la mine.

Putea să vină sfârșitul lumii și Carrion Swift tot n-ar fi rămas fără întrebări. Dar dacă eram în locul lui, probabil că și eu aș fi făcut la fel.

Am dat din cap, privind în depărtare în timp ce Lorreth explica.

— A fost prietenul nostru odată. Încă e. Unul dintre *noi*. L-am pierdut la Ajun.

Saeris spusese că Lorreth cântase o baladă despre Poarta Ajun, despre bătălia care avusese loc acolo, dar că quicksilver-ul îi luase cântecul în schimbul permisiunii ca Avisiéth, sabia lui Lorreth, să fie forjată din nou. De atunci, Carrion întrebese despre Poarta Ajun încontinuu. În timp ce cu toții așteptaserăm ca Saeris să se trezească după Sărutul de la Miezul Noptii, Lorreth îi povestise contrabandistului multe dintre faptele noastre de arme. Vorbise despre prietenul pe care l-am pierdut în fața dragonului. Doar că nu îi spusese toată povestea.

— Dacă l-ați pierdut la Ajun, atunci cum...

Carrion s-a încruntat, apoi și-a dat seama despre ce era vorba.

— Ooo. L-ați pierdut. Dar el încă trăiește. Aici? a întrebat, uitându-se la zidurile ascuțite ca briciul ale Palatului Negru, care se înălțau deasupra noastră.

— Da, a spus Lorreth.

Era remarcabil câtă tensiune putea fi cuprinsă într-un singur cuvânt. Războinicul și-a dres glasul.

— Voi dărâma locul asta bucată cu bucată dacă trebuie, Fisher. Nu-ți face griji. Mă ocup. Du-te. Intră. Saeris făcea pe curajoasa când am părăsit-o, dar era speriată. Îl frecționez eu pe Bill și îl răcoresc.

Chiar pe măsură ce rostea cuvintele, își trecea o mână în sus și în jos pe gâtul asudat al lui Bill, bătându-l pe umăr. Am coborât, având grijă să nu-l zdruncin pe Onyx prea tare când cizmele mi-au lovit pământul. Am aterizat ușor, dar el tot a scheunat. Puteam să-i simt oasele prin blană. Cu inima ca un bolovan, am văzut că labelle lui erau fracturate și sângerânde.

— Va trebui să-l ții, i-am spus lui Carrion, în timp ce ne îndreptam înapoi spre Roțile Dințate.

— Ce? Nu pot să-l țin. Nu-i place de mine.

Am scos-o rapid pe Nimerelle și am răsucit-o, ținând-o în sus ca s-o vadă Carrion.

— Vrei să cari asta în schimb? am întrebat. Vei avea nevoie de ambele săbii divine dacă vrei să ne croiești drum înapoi prin Roțile Dințate și în palat.

Carrion a pălit în timp ce evalua sabia. În cel mai bun caz, ajungeai să ai arsuri severe dacă atingeai sabia divină a altui războinic. În cel mai rău caz, îți puteai pierde o mână. Sau chiar viața.

— Mă mulțumesc cu vulpea, a spus, privind-o pe Nimerelle cu teamă.

A durat mai mult decât mi-ar fi plăcut să ne întoarcem în camerele lui Saeris. Am lăsat în urmă un șir de dinți, canini zornăind și ricoșând de pe străzile pavate și apoi de pe podele lustruite în timp ce urcam câte un etaj al palatului. Până am fost în siguranță în spatele ușilor închise ale camerelor lui Saeris, pierdusem socoteala vampirilor pe care îi omorâsem. Sângele negru îi pătase hainele lui Carrion, iar Onyx leșinase de epuizare.

Saeris era lângă ușă, cu lacrimi curgând pe fața ei palidă și frumoasă. Era îmbrăcată într-un halat gros, negru, cu broderie aurită elaborată la buzunare. Expresia ei era împietrită de uimire când l-a luat pe Onyx.

— O, zei. E în regulă? a șoptit, de parcă era prea speriată să pună în trebarea de frica răspunsului.

— Va fi bine, i-am spus.

Voiam s-o cuprind în brațe și să o țin acolo. Îi cunoșteam atât de bine curbura umerilor. Felul în care firele fine ale părului i se buclau la tâmplă. Cunoșteam sfidarea dură pe care o purta ca pe un scut, dar încă nu-i întâlnisem durerea. Era un străin nedorit pe care voiam să-l alung cât mai curând posibil; prezența lui în cameră îmi dădea o durere în piept.

În ciuda rănilor, mica vulpe s-a zbatut în brațele lui Carrion, hotărâtă să ajungă la destinație în cele din urmă. Doar când a fost în siguranță, la pieptul lui Saeris, tensiunea a părut să-i părăsească trupul.

Onyx tremura, gâfâind, în timp ce se uita cu ochii lui mari la Saeris. Mă blestemase și își arătase colții la fiecare amenințare cu care se confruntase de când o întâlnisem. Chiar și când o găsisem pe trepte în Sala Oglinzilor, pe moarte în urma rănilor pe care i le provocase Harron, fusese sfidătoare. Acum plângea în timp ce-și legăna vulpea în brațe, și asta nu puteam să suport.

Am întins mâna spre Onyx.

— Hai. Dă-mi-l, am spus.

Ochii lui Saeris aveau albastrul palid al zorilor de iarnă care se iveau peste munți. Cu buza de jos tremurând, mi-a aruncat o privire